

■ «Senator McCain liker å snakke om dømmekraft. Men hva sier det om hans dømmekraft når han mener at George W. Bush har hatt rett i mer av 90 prosent av tilfellene? Jeg vet ikke hvordan det er med dere, men jeg er ikke rede til å ta en sjanse på ti prosent om at det skal bli endringer.»

■ «Og for vår økonomis skyld, vår sikkerhet, og planetens framtid vil jeg sette et klart mål som president: I løpet av ti år vil vi endelig gjøre slutt på vår avhengighet av olje fra Midtøsten.»

Denver torsdag. Her med døtrene Sasha og Malia og kona Michelle etter talen.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

mindre kostnad, fordi vi ikke kan møte 21. århundrets utfordringer med 20. århundrets byråkrati».

«USAs økonomi bør ha hellet på sin side. Hell er omtrent alt det har igjen,» skriver Cook.

Andre økonomer hevder at når USA kommer ut av krise, vil det ikke lenger være en økonomisk supermakt.

Can you spare a dime

Boligprisene falt med 15,9 prosent på årsbasis i juni, en betydelig nedgang i tapsraten, men likevel høyere enn i mai, 15,8 prosent. Boligkrisa skyldes ikke «20. århundrets byråkrati», og Demokratene har ikke markert noen annen politikk enn den som nå blir utøvd av sentralbanksjef Ben Bernanke med å overføre milliarder av statlige dollar til kriserammede privatbanker.

Om lag 8500 arbeiderfamilier mister sine boliger i snitt hver dag. I forrige uke sank aksjekursen i Fannie Mae

med 36 prosent, Freddie Mack-aksjen falt 46 prosent, og svei av ytterligere milliarder av den norske formuen.

Game over for Freddie & Fanny, erklærer Warren Buffett, blant verdens tre rikeste menn i konkurranse med Bill Gates og meksikaneren Carlos Slim, overfor CNBC.

Go west, go west

Talen var sterkt innrettet på delstatene i vest hvor «*The Battle of the suburbs*» (Slaget om forstadene) står, som i Denver hvor forstadene til byen som vokser raskest i USA, utgjør vel 50 prosent av delstatens stemmer.

Etter at Demokratenes John Kerry tapte for Bush, trolig som følge av manipulasjonene ved valget i Ohio, har veststatene foretatt et politisk skifte.

Colorado, Kansas, Oklahoma, Montana, New Mexico, Wyoming og Arizona, tradisjonelt republikanske, fikk demokratiske guvernører i 2006, «krigen i Irak»-valget. Om

Obama holder statene, veier det opp for kampdelstatene Florida og Ohio.

Veststatene er langt unna *the Rustbelt*, gamle tungindustristatene i Midtvesten: Michigan, Ohio, Indiana og Obamas hjemstat Illinois. Boulder i Colorado blir av nykonservative omtalt som «Folkerepublikken Boulder» for sine liberale holdninger, og Colorado har en grønn åre. Denvers innbyggere sa nei etter å ha fått tildelt Vinter-OL i 1976.

– America, arbeidet vårt vil ikke bli enkelt. Utfordringene vi står overfor krever tøffe valg, og demokrater så vel som republikanere, må å legge fra seg utgåtte fortidas ideer og politikk fordi en del av det som har gått tapt de siste åtte årene, kan ikke bare måles i tapte lønninger eller større handelsunderskudd. Det som også har gått tapt, er vår felles følelse av felles mål – vår følelse for et høyere mål. Og det er det vi må gjennreise, sa *The American Promise* til hele USA.

peter.m.johansen@klassekampen.no

ROER: Jon Bon Jovi spiller for stabsjefen og president Santos i *The West Wing*, som balsam for urolige sjeler.

FOTO: NRK

Politikk i USA kommenteres som sport.

Valget på tv

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

Jeg har 79 tv-kanaler i stuen her i California – og det er i en gjennomsnittlig studentleilighet. Og riktignok viser de fleste enten gamle situasjonskomedier eller tvilsom reality, men fem av kanalene har i det siste kjørt nærmest kontinuerlig dekning av Demokratenes partikongress i Denver. Det er ikke så verst.

Selvfølgelig er deknningen personfokusert og psykologiserende i ekstrem grad, men det samme kan vel strengt tatt sies om selve det amerikanske valgsystemet. I tillegg til kandidaten selv har Michelle Obama holdt sin Personlige, Ytterst Personlige Tale, Ted Kennedy har Tatt Fårvel, Hillary Clinton har offisielt Bitt i Gresset, Bill Clinton har Sett Stort på det, og så videre. Det er litt av et sirkus, men folk følger faktisk med.

I hvert fall folk som studerer i Berkeley. Siden jeg ikke har reist så mye rundt ennå får jeg vel bare gå ut fra at de er ganske representative gjennomsnittsamerekanere. Pussig, de er tynnere her enn på tv.

Det kan bli spennende å følge med på politikken de neste ti-elleve ukene - men ikke nødvendigvis av de årsakene jeg forestilte meg før jeg reiste. Lesevanene mine består av *The New York Times*, *The New Yorker* og *Salon.com*, og bortsett fra at jeg nå leser de to første publikasjonene i papirutgave i stedet for på nett, er det ikke så mye som har forandret seg siden jeg dro fra Norge.

Det eneste jeg har supplert med så langt er de nevnte TV-kanalene. Der er det til gjengjeld en forskjell. I langt større grad enn sine norske kolleger oppfører kanalene seg som om de fremdeles sendte fra OL. Ekspertpanelene, liveintervjuene og oppsummeringene fra Denver kunne like gjerne handlet om sport, ettersom innholdet blir vurdert etter taktiske momenter heller enn, tja, innhold og tematikk.

Når jeg tenker meg om er det neppe tilfeldig at Aaron Sorkin, den kokainavhengige manusguruen bak *The West Wing*, hadde sportsjournalistikk som tema for sin første tv-serie. Parallellene er klare og tydelige - begge felt handler om konkurranse, strategi, tekniske spissfindigheter etc.

Naturligvis blir parallellene enda greiere hvis man velger å se bort fra konsekvensene av det som foregår på det politiske feltet, for eksempel i Irak, men dette er jo ikke et problem i tv-serie-sammenheng. Som Nils-Øivind Haagensen har påpekt er *The West Wing* en av de fremste demperne av eksistensiell angst. Det skyldes dramaturgien, som sjelden bringer oss utenfor veggene på Det hvite hus. Konsekvensene av det politiske spillet var usynlige og derfor irrelevante; det handlet om manøvreringen. (Den av leserne som liker Risk, og lignende brettspill, kjenner muligens igjen den angstdempende effekten av et godt gjennomført stormangrep.)

Men *The West Wing* var en, kremt, noe idealisert fremstilling av amerikansk politikk, og jeg føler meg ikke helt vel ved tanken på at nyhetsdekningen aspirerer i den retningen. Som sagt, det blir interessant fremover.

Jan Grue

stipendiat i språkvitenskap